

Odwołanie od postanowienia Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 11 grudnia 2019 r. w sprawie T-547/19, Sarantis Sarantos/Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska, które w dniu 14 lutego 2020 r. wnieśli: Archimandritis Sarantis Sarantos, Protopresvyteros Ioannis Fotopoulos, Protopresvyteros Antonios Bousdekis, Protopresvyteros Vasileios Kokolakis, Estia Paterikon Meleton, Christos Papatiriou, Charalampos Andralis

(Sprawa C-84/20 P)

(2020/C 161/46)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Archimandritis Sarantis Sarantos, Protopresvyteros Ioannis Fotopoulos, Protopresvyteros Antonios Bousdekis, Protopresvyteros Vasileios Kokolakis, Estia Paterikon Meleton, Christos Papatiriou, Charalampos Andralis (przedstawiciel: adwokat C. Papatiriou)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- wydanie orzeczenia w przedmiocie ich skargi z dnia 31 lipca 2019 r. bez przekazywania Sądowi zaskarżonego postanowienia;
- uchylenie postanowienia dziewiątej izby Sądu Unii Europejskiej z dnia 11 grudnia 2019 r., wpisanego do rejestru pod numerem 923557, dotyczącego wyżej wskazanej skargi i uwzględnienie w całości tej skargi;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia (UE) 2019/1157 (!) z dnia 20 czerwca 2019 r.;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnoszą dwa zarzuty:

1. **Pierwszy zarzut odwołania**, w którym wnoszący odwołanie podnoszą, że zaskarżone postanowienie, którym ich skargę uznano za niedopuszczalną i w którym stwierdzono, iż „[...] zaskarżone rozporządzenie nie wpływa na sytuację skarżących, którzy są osobami fizycznymi, ze względu na szczególne dla nich cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia ich od wszelkich innych osób, lecz ze względu na ich przekonania, które są rzeczywiście lub potencjalnie głoszone przez nieokreśloną liczbę osób. W związku z tym zaskarżone rozporządzenie nie dotyczy tych skarżących indywidualnie w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE”, naruszyło art. 263 akapit czwarty TFUE, art. 19 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zasadę proporcjonalności, preambułę oraz art. 47 i art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (2000/C 364/01), art. 5 ust. 1 i 4 Traktatu o Unii Europejskiej (osobno oraz w związku z protokołem nr 2 w sprawie stosowania zasady proporcjonalności), jak również odpowiednie orzecznictwo. Wnoszący odwołanie twierdzili bowiem w swojej skardze, że zaskarżone rozporządzenie narusza ich prawa człowieka, do których zaliczają się także prawa podstawowe przewidziane w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (godność człowieka, wiara religijna, prawo do odmowy działania z powodu wolności religii, życie prywatne i wolność, dane osobowe, prawo do wyraźnej zgody na każde przetwarzanie danych), tak że rozporządzenie dotyczy ich bezpośrednio i indywidualnie, zaś oni są uprawnieni do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności do Sądu na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE **z uwagi na sam charakter dochodzonych praw jako podstawowych praw człowieka**; sądy Unii są zobowiązane do badania nieważności rozporządzeń w przypadku naruszenia podstawowych praw człowieka.

2. **Drugi zarzut odwołania**, w którym wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd, uznając w zaskarżonym postanowieniu za niedopuszczalną reprezentację przed Sądem szóstego skarżącego, adwokata Christosa Papatiriu, ponieważ „[...] szósty skarżący nie skorzystał z usług adwokata będącego osobą trzecią do reprezentowania go, lecz działał we własnym imieniu, podpisując samodzielnie skargę i powołując się na swój status adwokata na podstawie dokumentu poświadczającego, o którym mowa w art. 51 § 2 regulaminu postępowania [...]”, dokonał błędnej wykładni contra legem postanowienia art. 19 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz naruszył art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i zasadę proporcjonalności, jak również odpowiednie przepisy prawa Unii przewidziane w celu jego zagwarantowania.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1157 z dnia 20 czerwca 2019 r. w sprawie poprawy zabezpieczeń dowodów osobistych obywateli Unii i dokumentów pobytowych wydawanych obywatelom Unii i członkom ich rodzin korzystającym z prawa do swobodnego przemieszczania się (Dz.U. 2019, L 188, s. 67).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal correctionnel de Bordeaux (Francja) w dniu 20 lutego 2020 r. – Procureur de la République / ENR Grenelle Habitat SARL, EP, FQ

(Sprawa C-88/20)

(2020/C 161/47)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal correctionnel de Bordeaux

Strony w postępowaniu głównym

Oskarżyciel: Procureur de la République

Druga strona postępowania: ENR Grenelle Habitat SARL, EP, FQ

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej interpretowany w świetle art. 4 protokołu nr 7 do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka dotyczącego tego postanowienia, sprzeciwia się kumulacji postępowania karnego i postępowania administracyjnego o charakterze karnoprawnym, których przedmiotem z materialnego punktu widzenia jest ten sam czyn (telefoniczny marketing bezpośredni) ścigany na podstawie dwóch różnych kwalifikacji prawnych?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej [na pytanie pierwsze], co oznacza, że w związku z tym samym czynem prowadzi się jedno postępowanie, czy art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, który ustanawia zasady legalności oraz proporcjonalności kar do czynów zabronionych pod groźbą kary, interpretowany w świetle praw i wolności wyrażonych w europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz dotyczącego tych praw i wolności orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, nie wymaga, aby przesłanki i kryteria prowadzenia jednego tylko postępowania były uprzednio zdefiniowane z uwzględnieniem w szczególności poważnego charakteru naruszenia prawa?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej [na pytanie pierwsze], co oznacza kumulację postępowań, czy art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, który ustanawia zasady legalności oraz proporcjonalności kar do czynów zabronionych pod groźbą kary, interpretowany w świetle praw i wolności wyrażonych w europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz dotyczącego tych praw i wolności orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, nie wymaga, aby ta kumulacja postępowań karnych i postępowań administracyjnych o charakterze karnoprawnym, których przedmiotem z materialnego punktu widzenia jest ten sam czyn (telefoniczny marketing bezpośredni), była ograniczona do najpoważniejszych przypadków i aby w takiej sytuacji kryteria wagi czynów zabronionych były uprzednio zdefiniowane?